Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1889. 38te Aargang.

Udtog
af
en Tale af Biskop O. F. Whitney,
holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndag den 11te November 1888.

Taleren læste først i Pagtens Bog Herrens Ord til Profeten Joseph Smith, medens han sad indespærret i Liberty Fængsel i Clay County Missouri, i 1839. Han sagde derpaa:

Disse inspirerede Ord bleve udtalte af Guds Profet, medens han vansmægtede i Fængsel for Jesu Vidnesbyrds Skyld. Hans Fjender vare ikke i Stand til at bringe nogen sandfærdig Anklage mod ham for at faa ham erklæret skyldig i nogen Forbrydelse, men han blev revet ud af sin Families Skjød og kastet i Fængsel, fordi han vovede at erklære, at Kristi Evangelium var gjengivet til Jorden i denne Tidsalder; at Faderen og Sønnen havde vist sig for ham og forkyndt ham, at han var udseet til at udføre en stor Mission; at det hellige Præstedømme var blevet gjengivet og beseglet paa nulevende Mænd, og at disse vare blevne udsendte med Myndighed til at prædike Saliggjørelsens Evangelium. Dette var nok til at bringe hele den lærde, civiliserede Verden, i det nittende Aarhundrede, i Harnisk mod den ungdommelige Profet. Det var blevet ham sagt, at hans Navn skulde blive kjendt for Godt og Ondt blandt Menneskene, og hvad han kunde vente sig, som Følge af at prædike Evangeliet; det var blevet ham sagt, at hans Vej vilde blive bestrøet med Torne og Tidsler, og ikke med Roser; men tillige blev det sagt ham, at trods de onde Magter, der vilde drage til Felts mod ham, skulde dog Præstedømmet forblive paa Jorden, og Gud vilde være med ham til evig Tid. Det var blevet ham forkyndt, at det Værk, han under guddommelig Ledelse skulde paabegynde,

var den Almægtiges Gjerning — det Rige, som Daniel saa, der skulde bestaa til evig Tid; at medens de Systemer Menneskene paabegyndte, vilde hensmuldre og forgaa tilligemed deres Ophavsmænd, vilde dette, den guddommelige Skabers Værk forblive til evig Tid, ligesom han selv er evig.

Joseph blev i Fængslet trøstet med den Forsikring, at skjøndt Sorger og Besværligheder vilde bestorme ham, som Havets Bølger brydes mod Klipperne, og skjøndt selve Helvede vilde aabne sig for at opsluge ham, vilde det dog altsammen blive til hans Gavn og tjene til at give ham Erfaring ved Forvisningen om, at Menneskenes Søn selv en Gang maatte undergaa alt dette; at Jesus, den Salvede, den store Frelser, var steget ned under alle Ting, havde lidt og udholdt Prøver, og at hans Disciple, hans Tjenere og Medhjælpere i Saliggjørelsens Værk nødvendigvis maatte følge i hans Fodspor og vente at komme til at tømme den samme bitre Skaal, som han tømte.

I Verdens Øjne faar det uden Tvivl Udseende af Gudsbespottelse at tro, at der vil være Andre end de, som den store Forløser selv personlig udvalgte, behjælpelige med at gjennemføre Guds Plan til Menneskenes Frelse, og dog vidner Skriften derom, naar kun Menneskene vil forstaa det. Johannes saa i et Syn paa Øen Patmos 144,000 Sjæle, der havde Guds Navn skrevet paa deres Pander — et stort Antal Frelsere paa Zions Bjærg. Det blev tilkjendegivet Johannes, at disse vare de, der fulgte Lammet, hvor han gik. Dersom han da nedsteg til en falden Planet for at oprejse og frelse den, da er det sikkert hans Tjeneres Pligt at nedstige med ham og følge ham i den Sti, han betegner, undergaa de samme Prøver og møde de samme Besværligheder, som han maatte kæmpe med.

Paa denne Maade fejrer vor himmelske Fader sine Triumfer, ved at vriste Sejren ud af Magtranerens Hænder, skabe Orden ud af Kaos og frembringe Magt og Storhed af det Svage. Ifølge sine egne Ord beskæmmer han de Vise og Mægtige ved de Enfoldige. Ikke desto mindre vilde vi, dersom vi kunde løfte Sløret, se, at mange af dem, som vi anse for Jordens Enfoldige, i Virkeligheden ere de Stærke og Mægtige; Visdommens, Moralitetens, Sandhedens og Retfærdighedens Kæmper. Men Gud har omgivet Menneskene med Svagheder, der ofte skuffe Verden. I Valget af David, Jesses Søn, bleve de mandhaftige Sønner forbigaaede, og Drengen David blev valgt til Israels Konge. Det er muligt, at Verden ogsaa i vore Dage bliver skuffet paa samme Maade af det ydre Skin med Hensyn til de Hellige og deres Gjerning, hvis sande Stilling den ikke fatter. De, der følge Frelseren, ere Himlens Udkaarede, selv om de ogsaa blive betragtede som Jordens Smaa og Enfoldige.

Der fordres ikke stor Tro for at følge de Rige, de Mægtige og Populære. Dersom Gud havde valgt denne Verdens Mægtige til at udføre sin Gjerning, da vilde Menneskenes Tro ikke være blevet prøvet. Jeg blev en Gang spurgt, hvorfor vi ikke bestræbte os for at omvende saadanne Mænd til vor Tro som Beecher, Talmage eller Spurgeon, hvis Menigheder sandsynligvis vilde følge dem. Saaledes tænker Verden, men Guds Veje ere ikke Menneskenes Veje. Det udgjør en Del af den guddommelige Plan til Frelse, at hver Sjæl skal dømme og vælge for sig selv. Det er ikke den Almægtiges Hensigt, at hans Børn blindt hen skulle

følge nogen Mand eller Mænd uden at se og undersøge for sig selv; nej, ligesom hver Sjæl skal dømmes for sine egne Handlinger, saaledes maa den handle paa eget Ansvar. Guds trofaste Tjenere bleve valgte, fordi de vare villige til at give Gud Æren og til at udholde og gjennemgaa alle Prøver for Sandhedens Skyld. Skjøndt Mænd uden Dømmekraft ville latterliggjøre og haane dem, og de Ugudelige rase mod dem, vide de dog, at Gud er deres Ven, der vil vende Alt til det Bedste for dem og som han har lovet, være deres Støtte til evig Tid.

Da Jesus blev korsfæstet, fordi Verden ikke kunde fordrage de Lærdomme, som han fremsatte, følte Disciplene, der endnu ej vare iklædte med Kraft fra det Høje, sig som en Faareflok uden Hyrde. De talte indbyrdes om, at de troede, han var den, der skulde befri Israel. De vare som lynslagne over, hvad der var skeet, og troede, at Guds Værk var til Ende, fordi dets Grundlægger havde lidt Døden. Jesus havde ofte forudsagt sin Død og dadlede endog Peter, da denne drog sit Sværd for at forsvare sin Herre, og sagde til ham, at han maatte tømme den Kalk, hans Fader havde bestemt for ham. Han havde ogsaa sagt dem, at de vilde blive forfulgte, ligesom han blev. Og dog spredtes de som Avner for Vinden, da han var bleven korsfæstet, fordi de troede, at hans Værk nu var til Ende. Men Frelseren, der havde overvundet Døden og Graven og rejst sig i Triumf, viste sig for dem i sit opstandne Legeme, medens den stolte Nation, der havde ihjelslaaet ham, lykønskede sig med at have overvundet ham, og med at han ikke var Guds Søn, men en Bedrager, lige som de selv. Verden bedømmer som oftest en Mands Værd efter det Held og Fremgang, som han har i denne Verden. Dersom han ikke er populær eller rig, eller mægtig eller han ikke nedtramper sine Medmennesker paa sin sejrkronede Vej, da bliver han ikke betragtet som nogen stor Mand og dog kan en stor Mand her i Livet blive tvunget af Omstændighederne, eller af en overlegen Magt, til at overgive sig, ligesom Kristus, til at lide et tilsyneladende Nederlag, idet hans Sol gaar blodig ned; men der er en Dag, som følger paa Natten, og først naar vore Sjæle ere vejede i Guds Retfærdigheds Vægtskaal, vil vort sande Værd komme for Dagen. Først da Jesus var bragt ned til Graven, triumferede han over Døden. Da først var han fri for al Pine og Forfølgelse, og al Magt i Himlen og paa Jorden blev overdraget ham. Han udsendte sine Apostle for at lære Verden og sagde dem, at han vilde være med dem alle Dage indtil Enden. Saaledes kunde Ingen tale, der var bleven overvundet og knust.

Da Profeten Joseph blev ihjelslaaet troede Verden, at nu var „Mormonismen" til Ende. Hvor ofte er den vise Verden blevet skuffet? Guds Værk kan i saa Henseende ikke blive overvundet. Det er kun Menneskeværk, der slaar fejl. Gud har sagt, at hans Værk skal aldrig overvindes. Giv Tid, til hans Ord kunne blive opfyldte, og I ville se, at Trods al Verdens Modstand, vil han dog lade sin Gjerning triumfere.

Intet andet Folk paa Jorden kan se paa Tingenes Gang med den Ro som de Hellige, og sige og føle, at hvad der end sker, sker til det Gode. Vi skulle gaa fremad og faa se Guds Frelse. Han regjerer i Himmelen, hvem der saa end regjerer paa Jorden. Hans Arm er ikke bleven forkortet eller hans

Magt forringet. Han holder Menneskenes og Nationernes Skjæbne i sin Haand, og Alt, hvad der sker, har han forudseet. Han kan frelse og bevare sit Folk lige saa vel under et republikansk som under et demokratisk Herredømme. Han er Alles Dommer og kan ophøje og nedstyrte, efter som han i sin Retfærdighed finder for godt. Lad os kun overlade det til ham at frelse Zion og udføre sine Hensigter. Lad os ikke indbilde os, at Mennesket er almægtigt og vil styre Tingene efter eget Godtbefindende. Maa Gud give os Styrke og Haab. Der er Prøver i Vente for os. Vi ville komme til at behøve Styrke, og Gud vil give den til Enhver, som beder ham derom.

Maa Fred og Frelse være med Eder og de Retfærdige og Gode overalt paa Jorden.

Nutiden fremviser Frafaldets Følger.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 127.)

Løgn og Uærlighed

og en Mængde andre dermed beslægtede Laster, har ligeledes gjennemsyret det nuværende kristne Kirke- og Statssamfund. Uærlighed hører til Forretningslivet, og, som Salomon sagde: „Mellem Sten og Jord gror Græs, og mellem Kjøb og Salg vokser Uret". Jesu Lære var: „Alt hvad I ville, at Andre skulle gjøre mod Eder, det skulle I ogsaa først gjøre mod dem". Dette vilde være kristelig Redelighed, men den bliver som oftest tilsidesat i den store spekulerende Handelsverden? Der hedder det: „Se Dig for!" Man lyver for at vinde saa megen Fordel som mulig, ved sin Næstes Uvidenhed og Mangel paa Erfarenhed, og venter til Gjengjæld at blive bedraget, hvis man ikke ser sig vel for.

Løgn i Ord og Handling har fremkaldt Mistillid i Stedet for den broderlige Kjærlighed, som skulde være det usejlbarlige Kjendetegn paa Jesu sande Disciple, og hvor det ligefremme Ja og Nej burde være nok, maa der nu stilles Kaution eller udstedes Panteobligationer, som Sikkerhed for den redelige Opfyldelse af indgaaede Forpligtelser.

Denne fremtvungne Ærlighed, staar i et nært Forhold til en anden Slags Uærlighed, nemlig Hykleriet, ikke blot i religiøs Henseende, men i denne paatagne hæderlige Maske, som gaar for Dannelse eller Høflighed, og hvorunder der skjules saa mange sjælefordærvede Laster. Det er under denne Maske, at Forføreren opnaar sine djævelske Hensigter med den uerfarne tillidsfulde Ungdom, og som siden benyttes til at skjule saa megen Synd og Elendighed. Synden, og med den tillige Døden med hele sit Følge af Sorg og Lidelser, blev indført i Verden ved Løgn, og uden den vilde Verden snart kunne blive befriet fra Satans Indflydelse og Herredømme. Det er Løgnen, som

har været Djævelens og hans Medhjælperes virksomste Allierede imod Guds Bestræbelser for at frelse Menneskene; det er den, som har foraarsaget de Hellige, i alle Tidsaldre, saa mange Lidelser og gjort at mange af dem have maattet lide Martyrdøden, og det er den, som endnu imodstaar Sandheden, som er blevet aabenbaret fra Himmelen i disse sidste Dage. Den benyttes af alle Stænder og Klasser blandt alle Nationer, og dog ere de ikke uvidende om, at „alle Løgnere, deres Del skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl". (Aab. 21, 8.)

Skjønt der kunde siges uendelig meget angaaende denne, saa almindelige Synd, saa ville vi dog for nærværende søge at fatte os saa kort som muligt. Der er maaske ingen Slags Løgn eller Usandhed, som, i sine Følger, er mere ødelæggende end den, som indbefattes i falsk Religion. Vi mene ikke hermed blot Hykleriet, som vistnok gjør denne Synd endnu mere afskyelig og fordømmelig, men falske religiøse Lærdomme, hvad enten de blive oprigtig troede eller ikke. Jesus sagde om sig selv: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig". (Joh. 14, 6.) Som der saaledes kun kan være Tale om een sand Religion, saa maa alle de Andre være falske eller urigtige, og deres Forkyndere gjøre sig skyldige i en stor Synd ved at udbrede dem. I Sammenligning med den Skade, som denne Slags Usandheder afstedkommer, ere Bedragerier og Løgne, som kun skade Menneskene i timelig Henseende, kun en forsvindende Ubetydelighed; thi Menneskets Interesser i denne Verden ere kun af kort Varighed, og nogle faa Aar hen i Fremtiden, ville, i ethvert Tilfælde, bringe os ud af denne Verden og ind i Evigheden, hvor vi ville komme til at høste Frugterne af vore Gjerninger, som ere de naturlige Frugter af de Begreber om Ret og Uret, som vi have dannet os, efter vor Opdragelse og Undervisning. Mange ville maaske paastaa, at Opdragelse ikke har noget at gjøre med vor Samvittighed, men Kjendsgjerninger bevise det Modsatte.

Kristne ville saaledes ikke alene lyve og bedrage hverandre med en god Samvittighed, men under visse Omstændigheder myrde deres Medmennesker, og sætte en Ære i at udføre de blodigste Voldshandlinger mod Mennesker, som de aldrig for have seet. Tænk paa Krigens Rædsler, og hvorledes Menneskene kunne myrde hverandre, uden at føle Samvittighedsnag; ja de ville endog sætte en Ære deri og føle sig stolte af de grusomste Voldshandlinger, naar de ere blevne udførte paa Kamppladsen efter den saakaldte „Krigskunsts" Love og Regler og med kristne Præster hos sig til at bede Gud om Sejr over sin kristne Medbroder. Som de mest glubende Dyr, ville de styrte sig over hverandre, og udføre Dødens Værk. De tænke, ved saadanne Lejligheder ikke paa, at der er sagt: „Du skal ikke slaa ihjel" — eller, at man endog „skal elske sine Fjender" og gjøre mod Andre, hvad man vilde ønske, at de skulle gjøre mod os; man tænker ikke paa det Ansvar man vil komme til at bære ligeoverfor Enkerne og de Faderløse eller de mange Krøblinge som Krigens Værk efterlader sig, men besjælet af Patriotisme, frembragt ved Tradition og Opdragelse, ere alle Fornuftens Grunde og Menneskets ædlere Følelser kvalte af denne, ved falske Begreber om Ret og Uret, frembragte lidenskabelige Ærgjerrighed, og Samvittigheden gjør ingen Indsigelser. Hvad, som under almindelige Forholde vilde være straf-

bare Forbrydelser, faar Navn af Heltedaad og blive besjungne af kristne Skjalde, ja som oftest af fromme Præster, som f. Expl. den berømte Grundtvig. Hvorvidt denne patriotiske Fanatisme kan bringe det, ses af Biskop Grundtvigs bekjendte Krigssang, som har Omkvædet vexelvis: „Fremad for Danmark i Himmelens Navn!" „Fremad mod Tyskland i Helvedes Navn! Og dette var een af Landets frommeste Præster. En Forkynder af Fredens Evangelium!

Uredelighed i Tanker og Ord vil naturligvis let udvikle sig til Uærlighed i Handling, og Tyveri er derfor gjerne det næste Skridt efter Løgn og Bedrageri — og de Tusinder, der maa henleve deres Tid, som ærelose Forbrydere i Fængslerne, viser noksom Følgerne af Frafaldet i den Retning. Det er bleven til et Ordsprog, at „Enhver er Tyv i sin Næring", og Begjærligheden, som har bemægtiget sig alle Samfundsklasser, er Aarsag til dette, fordi det er bleven til en Regel „at agte Manden for hvad han har og ikke for hvad han er". Naar Mennesket en Gang bliver fremstillet for den evige og retfærdige Dommer, hos hvem der ikke er Personsanseelse, ville vore Gjerninger heri Livet afgjøre vor Skjæbne. Vore falske Begreber om Ret og Uret ville ikke kunne fritage os for den evige Lovs Straf, thi selv om vi slet ikke kjender Guds aabenbarede Lov, saa ville vi dog blive straffede, om end i en mindre Grad end de, som overtræde dem mod bedre Vidende. Men hvor findes den Kristen, som ikke er bekjendt med de ti Bud, og som vil vove at undskylde sig med Uvidenhed, Skik eller Sædvane, naar de staa ligeover for ham, hvis Øjne ere som Ildslue, og som gjennemskuer Menneskets lønligste Tanker? „Det skal (derfor) gaa Præsten saasom Folket; Tjeneren saasom hans Herre; Tjenestepigen, saasom hendes Frue; den der kjøber, saasom den der sælger; den der udlaaner, saasom den, der laaner; den der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt, og saare bedrøvet, thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter; de Høje i Landet ere blevne afmægtige". — Spørger man hvorfor at Herren ved sin inspirerede Profet, udtaler denne Dom, saa faar man af ham selv Svaret: „Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til Intet." (Esaias 24, 2—5.)

Dette er vistnok et sørgeligt Resultat, at imødese i denne Verden, men Følgerne ville være endnu værre i den tilkommende; thi „Herren skal aabenbares af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt, og fra hans Magtes Herlighed." (2. Thes. 1, 7—8.)

For ydderligere at paapege nogle af disse urigtige Lærdomme, som læres Menneskene i Stedet for Jesu Kristi sande Evangelium, der er den eneste Vej til Salighed, ville vi her nævne nogle af de almindeligste. Jesus sagde: „Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær", men Menneskene fremture i deres Synder til det sidste Øjeblik, fordi de ere blevne lærte at et Suk paa det Sidste vil sikre dem Salighed, især hvis de faa Anledning til at sende Bud efter en Præst inden de dø. Selv Morderen bliver

lovet Himlens Herlighed, skjønt hans Hænder ere besudlede med uskyldigt Blod. Man bliver lært at Troen alene skal frelse Mennesket, skjønt Herrens Apostel siger, at Troen uden Gjerninger er død, og ikke gavner; thi „Djævlene tro ogsaa og skjælve". Jesus sagde til Nekodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige", men de fleste Kristne paastaa at Daaben eller Fødselen af Vand ikke er af væsenlig Betydning, og derfor bliver den enten slet ikke benyttet, eller de forandre dens Anvendelse og Bestemmelse paa flere forskjellige Maader, eftersom det maatte falde i det Folks Smag, som de vente ville betale dem, for deres Ulejlighed. Nogle lære derfor, at smaa Børn skulle døbes, naturligvis uden Tro, atter Andre, at kun Voxne bør døbes, fordi Troen bør gaa forud for Daaben; og atter Andre at kun Neddyppelse er Daab, og at Bestænkelse eller Overøselse ikke har det Mindste tilfælles med Daab; de, som holde sig til Neddyppelsesbegrebet, ere atter delte i forskjellige Partier, idet Nogle paastaa, at kun de Voxne skulle modtage denne hellige Ordinantse, efter at have omvendt sig fra deres Synd og troet paa den Herre Jesum Kristum, og atter en meget stor Afdeling af Kristenheden praktiserer Neddyppelses-Daab med smaa Børn. Om Daabens Hensigt eller Bestemmelse ere Partierne ligesaa uenige, som om Maaden, skjønt Guds Ord udtrykkeligen siger, at den var til Syndernes Forladelse — en god Samvittigheds Pagt med Gud, ved Jesu Kristi Opstandelse. — Paulus sagde, at han selv og de Hellige i Rom, som han skrev til, vare „begravne i Daaben til Døden", og Peter skrev, at den var et Modbillede af Arken og et Middel til Frelse for dem, som troede og omvendte sig, ligesom Arken var et Middel til at frelse Noa og hans Familie fra at omkomme i Syndfloden. (1 Peter 3, 20—21.)

Naar Nutidens Præster og Lærere derfor udgive disse høist forskjellige Lærdomme for at være Jesu Kristi Evangelium, saa føre de, mildest talt, Folket skrækkeligt bag Lyset og lede dem mod en Afgrund, hvori de ville forsilde angre deres hensynsløse Fremturen i Vildfarelser og Synd; „thi naar en Blind, vejleder en Blind, saa ville de begge falde i Graven". (Matth. 15, 14.) Apostelen Johannes siger: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, han har ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen", (2 Joh. 9.) og Jesus befalede sine Disciple: „Gaar derfor hen og lærer alle Folk og døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, og lærer dem at holde alt det jeg har befalet Eder". (Matth. 28, 19—20.) Paulus sagde senere hen i Tiden, da Nogle forsøgte, at indføre nogle Forandringer i den af Herren selv stiftede Saliggjørelses Plan: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium, endog der er ikke noget andet, kun ere der Nogle, som forvilde Eder, og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have annammet det, han være en Forbandelse". (Gal. 1, 6—9.) Det er derfor intet Under, at Verden,

og især den kristne Del af Menneskene, befinde sig i en saa sorgelig Tilstand, som den, hvori den nu fremstiller sig for os. Paa Frugterne skal man kjende Træet, og paa den nuværende kristne Verdens moralskfordærvede Samfundsorden ser man Afvigelsens og Frafaldets sorgelige Følger. (Fortsættes.)

Den 1ste Februar 1889.

Ulykker paa Vandene.

En sørgelig Jul i Amerika.

Dampskibet »Leif Eriksen«, som havde sin Route mellem Seattle og Sidney, i Washington Territorium, brændte til Vandlinjen og sank den 25. December sidstleden. Af 26 Personer, som befandt sig ombord, da Ilden udbrød, bleve 19 reddede, skjønt flere af dem i en skrækkelig forbrændt Tilstand. Dette skete, som man vil forstaa, ved Kysten af det stille Hav.

Fra St. Louis skrives den 25. December: I Gaar Aftes brændte Dampskibet, »John H. Hanna«, i Nærheden af Plaquemine, i Staten Louisiana. Det kom fra Quachita Floden, og havde en kostbar Ladning og omtrent 100 Passagerer ombord, hvoraf kun 14 bleve reddede. De Rædselsscener, som foregik blandt Passagererne, der kun havde Valget imellem at dø i Flammerne eller i Vandet, lader sig næppe tænke og endnu mindre beskrive. Mange bleve baade brændte og skoldede før de endelig omkom i Bølgerne.

„Gejser"- og „Thingvalla"-Katastrofen er endnu i frisk Minde her i Norden, og den senere Tids orkanagtige Storme have ligeledes fordret mange Hundrede Menneskeliv, saa at det visselig ser ud, som der er usædvanlig mange Farer paa Vandene, trods alt hvad den nyere Tids Videnskab, Skibsbyggerkunst og andre Sikkerhedsregler have gjort for at forebygge Ulykker. Om dette Emne finde vi os foranlediget til at gjengive følgende Bemærkninger fra »Deseret News«.

„Ulykker tilsøs ere i de senere Aar tiltagne i en saa hyppig og frygtelig Grad, at det har bragt den civiliserede Verden til Forfærdelse. Disse Ulykker ere ikke alene indtrufne paa det aabne Hav, men ogsaa paa Floderne inde i Landet, hvor man skulde tro sig forholdsvis sikker for Fare, seet fra et nuturligt Synspunkt. De ere heller ikke altid foraarsagede ved orkanagtige Storme, der have kastet Skibene omkring paa de oprørte Bølger som om de vare Æggeskaller, og have sønderbrudt det stærkeste Tømmer, som om det var Lerpiberør, for derpaa at begrave det ulykkelige Fartøj med Fragt og Besætning i Dybet, men det har ofte været den frygteligste af alle Søulykker, Skibsbrand, som har været Aarsagen til disse skrækkelige Dødsscener.

At Søulykkerne indtræffe saa hyppigt, har bragt det næsten til at de blive betragtede, som tilhørende vor Tids Ejendommeligheder. Mange tænkende Mennesker ere derved bragte til at overveje og søge efter at finde en Aarsag til dette Særsyn, men en tilfredsstillende Forklaring over dette sørgelige Spørgsmaal,

er endnu ikke opnaaet. De, som hælde lidt til den religiøse Side, anse det, som eet af Tidernes Tegn, i Forbindelse med mange andre Omstændigheder, som synes at vise, at Alt ikke er som det burde være. Vi have, i en tidligere Artikel henvist til en Profeti af Josef Smith, hvori der siges, at om ikke mange Aar, vilde Freden blive borttagen fra Jorden. I Forbindelse hermed, paaviste vi, at den tidligere tillidsfulde og fredelige Tilstand der existerede i Verden i Almindelighed, bliver mere og mere fortrængt af Mistillid og Trætte, Sammensværgelser og hemmelige Foreninger med det Formaal, at gjore Ende paa den gamle bestaaende Tingenes Orden, og dog ere de indbyrdes uenige og splidagtige. Denne Uenighed existerer næsten i alle Samfund, fra det mindste til det største, indtil det bringer Nationerne i fjendtlig Stilling lige over for hverandre. Det er et umiskjendeligt Tegn der tyder paa Krig og indeholder de naturlige Elementer til at frembringe den.

Hensigten med vore Bemærkninger den Gang var, at vise, at Profeten ved Inspiration havde forudsagt denne Tingenes Tilstand, og desforuden, ved samme guddommelige Naadegave, havde paavist den endnu skrækkeligere Tilstand, der vilde følge efter hin, som de naturlige Følger af den almindelige herskende Uenighed. Det er i en lignende Hensigt, at vi nu ville henlede Opmærksomheden paa de hyppige Ulykker, som foregaa paa Verdenshavene, saa vel som paa Floderne.

Angaaende dette, har Profeten Josef Smith udtalt sig meget tydeligt, og det ser ud til, at hans Profeti i saa Henseende, vil blive bogstaveligt opfyldt i en nær Fremtid. En Del af den Profeti, som indeholder disse Forudsigelser, findes i Pagtens Bog, Side 196, i følgende Ord:

„Se, jeg, Herren, velsignede Vandene i Begyndelsen, men i de sidste Dage forbandede jeg dem, ved min Tjener Johannes's Mund; derfor skulle de Dage komme, da intet Kjød skal være sikkert paa Vandene, og man skal sige i tilkommende Dage, at Ingen skal kunne fare op til Zions Land paa Vandene, uden de Retskafne af Hjærtet“.

Den Sikkerhed, hvormed de Sidste-Dages Helliges Rejseselskaber have rejst over Havet, uden at tilstødes af nogen Ulykke, er en mærkelig Kjendsgjerning i dette Folks Historie. Denne Evangeliets Uddeling indbefatter Indsamlingen, og derfor have de, som have annammet Evangeliet formedelst de Ældstes Vidnesbyrd, „flokket“ til deres Troesfællers Indsamlingssted, „ligesom Duer til deres Vinduer“. I hundredevis have de Helliges Emigrantselskaber rejst over det mægtige Dyb, for at naa til Zion, uden at en eneste Ulykke af Betydenhed er indtruffet. Denne Forsynets kjærlige Omsorg og Beskyttelse, der saaledes tydeligt er lagt for Dagen, er, uden Tvivl, som en Følge af, at de fleste af vore Emigranter kunne henregnes blandt dem, der ere ærlige og rene af Hjærtet. De, som ikke have været det, høre til Mindretallet og Sjældenhederne. Det synes imidlertid, at Flertallets gode Egenskaber ikke altid ville være tilstrækkelige til at beskytte dem, som ikke selv ere dydige og oprigtige. Saa store Vanskeligheder og Farer ville der være forbundne med at rejse over Havet og paa Floderne, at kun de værdige Hellige ville kunne vente, at Forsynets beskyttende Haand vil blive udrakt over dem. Derfor siger den føranførte Aabenbaring: „Man skal sige i tilkommende Dage, at Ingen skal kunne fare op til Zions Land paa Vandene, uden de Retskafne af Hjærtet.

Medens de fleste Mennesker lade haant om den Tanke, at Josef Smith virkelig kunde være en Profet, saa fører Tiden en Mængde Begivenheder med sig, som bevise, at han var det, og det paa en Maade, som lyder stærkere end Tordenen."

Hjemvendt Missionær. Ældste Hans C. Kofod blev fra løst sin Mission paa Bornholm, hvor han har virket i omtrent tre Maaneder og vendte, paa Grund af Sygdom, tilbage til sit Hjem i Levan, Juab County, Utah. Han tog med sig en ung Mand fra Bornholm ved Navn, C. M. Jensen, for at denne kunde være ham behjælpelig paa Rejsen. Disse Brødre afgik fra Kjøbenhavn den 18. Januar med Dampskibet »Bravo«, og vore bedste Ønsker for en lykkelig Rejse følge dem.

Beskikkelse. Ældste Erastus C. Willardsen er løst fra at virke i Aarhus Konf. og herved beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konf. under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Guddommelig Myndighed og menneskelig Frihed.

(Fra Deseret News.)

Mormonismen er ikke en saadan authokratisk Despotisme, som vore Fjender fremstille den at være, og som Folk i Almindelighed tænker sig den, men derimod et socialt System, i hvilket ethvert Medlem har frit Valg og Stemme. Den forener i sig baade den theokratiske Myndighed og den demokratiske Folkerepræsentation, og Aanden i dens Institutioner leder selvfølgeligt til frisindede Anskuelser og opmuntrer Enhver til Eftertanke, og til at føle sin personlige Ansvarlighed. Vore Fjender have meget at indvende imod, at Mormonismen gjør Krav paa guddommelig Aabenbarelse, som et Grundprincip for dens Tilværelse, og uden hvilken den vilde være lige saa værdiløs, som de af Mennesker stiftede Religionssystemer, der have bragt saa megen Splidagtighed og Forvirring iblandt dem. De synes at nære Afsky for den blotte Tanke, at Gud skulde ville blande sig i de menneskelige Affærer, og de paastaa, at Tænkefriheden absolut maa gaa tabt, saa snart man indrømmer eller tror, at det ene Menneske modtager Guds Aabenbaringer eller nogen bestemt Tilkjendegivelse af hans Villie til de Andres Vejledning.

Dersom man først indrømmer, at Gud nogensinde har talt til Mennesket, eller at han nogensinde havde en Profet ved hvem han talede, enten til en enkelt Familie eller til hele Stammer og Folk, saa bliver man ikke konsekvent, men siger sig selv imod, naar man benægter, at der kan ske Aabenbarelse nuomstunder. Dersom Gud aldrig tidligere havde talt til Menneskene, saa kunde der være lidt Rimelighed ved at paastaa, at han ikke aabenbarer sig i denne Tid; men dersom der nogensinde blev givet guddommelig Aabenbarelse, saa er det ligesaa fornuftigt at tro paa de nyere, som paa de gamle Aabenbarelser fra Himlen. Guds Evne til at aabenbare sig indskrænkes ikke af Tid

og Omstændigheder, ejheller er Menneskets Evner til at fatte og modtage Aabenbarelse indskrænket til nogen bestemt Tidsperiode. Gud er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og Menneskene ere hans Børn og afhængige af ham for Oplysning i det nittende Aarhundrede, lige saa meget som i Begyndelsen; i de sidste Dage lige saa meget som i Verdens første Tidsaldre.

Det er kun Daarskab, at ville paastaa, at Menneskets Frihed bliver indskrænket ved Guds Aabenbaringer, eftersom Historien beviser det Modsatte. Selv, naar Folket er overbevist om Sandheden af det Budskab, som en bemyndiget Guds Tjener bringer dem, saa have de endda Frihed til at antage eller forkaste det, og handle efter eget Tykke. Gud sagde til Israel i gamle Dage, at de ikke skulde have nogen Konge, og han foreholdt dem Følgerne, dersom de ringeagtede hans Raad, men da de alligevel vilde have en Konge, saa fik de en Konge, og Følgen blev netop som Gud, ved sin Profet, havde forudsagt dem, og saaledes vil det altid gaa. Naar Gud, den Almægtige, aabenbarer sin Villie har Mennesket Frihed til at adlyde eller ikke adlyde, men Følgerne af den Stilling man saaledes vælger, ere baade naturlige og uundgaaelige, og Menneskene ville vorde dømte af En, som aldrig afveg fra den evige Retfærdigheds Principer, der staa i nøje Forbindelse med evig Barmhjærtighed.

Der findes ingen Tvang i „Mormonismens" Aand eller Lærdomme, ejheller i „Mormonkirkens" Disciplin. Tro paa Aabenbarelse i denne Tid, indbefatter slet ikke blind Lydighed eller Tvang. Kirkens Lærdomme gaa ud fra, at ethvert Medlem har Ret til at søge efter og erholde guddommelig Vejledning og Tilkjendegivelse til hans eller hendes egen Nytte eller Oplysning, og at det vil ske i Forhold til den Søgendes Tro, Fatteevne og Oprigtighed, men naar det angaar Kirken, i det Hele taget, som et organiseret Samfund, saa er der kun een Mand ad Gangen, som er sat til at modtage Guds Ord og Villie angaaende Kirkens Styrelse, og den Mand staar som Hovedet, kaldet af Gud, og som Saadan anerkjendt og understøttet ved Kirkemedlemmernes frivilligt afgivne Stemmer.

„Men", spørger man, „naar Folket har anerkjendt ham, hvad saa?" — Man vil maaske endvidere indvende og sige: „Der kan ikke være Tale om, at Nogen tør eller kan benytte sine egne Meninger eller Anskuelser, naar en saadan Myndighed skal anerkjendes". Svaret bliver ligefrem dette, at Folk ere fremdeles lige saa frie, som før, til at antage eller forkaste, hvad denne Mand maatte fremkomme med, og paastaa at være Herrens Ord. Det er ikke sandt, at Nogen bliver forbudt eller hindret i at bruge sin Fornuft eller handle efter sin egen Tænkemaade. Det er enhver Mands Rettighed, at handle efter sin egen Overbevisning og paa sit eget Ansvar, fordi han vil blive dømt efter sine egne Handlinger; han maa derfor have Frihed til at gjøre eller ikke gjøre, eftersom det maatte synes ham bedst. Dersom en Mand ikke tror paa en Aabenbaring, der paastaas at være kommen fra Gud, gjennem Den, som han selv anerkjender at være den rette Myndighed eller Person til at modtage saadanne Aabenbarelser, saa er han ikke tvungen til at antage eller handle efter den; og selv om han tror den at være sand, saa har han alligevel Frihed til at gjøre, som han selv synes, enten at adlyde eller ikke adlyde den; hans Dømme-

kraft eller Handlefrihed bliver ikke indskrænket af hans Tro, i saa Henseende.

Israel i gamle Dage troede f. Expl. at Gud, ved Moses, havde forbudt dem, at blande sig ved Ægteskab med de omliggende Nationer, og dog overtraadte de ofte dette Forbud, men ogsaa altid med slemme Følger for Overtræderne. Saaledes er det ogsaa endnu. Der er Mange, som overtræde Sabathen, og dog vide de hele Tiden, at Gud ved baade de gamle og den nyere Tids Profeter, har befalet dem, ikke at gjøre det. Folk miste ikke deres Dømmekraft fordi de tro, at Noget, som er rigtigt, tillige kan være guddommeligt, ejheller miste de deres Handlefrihed i saa Henseende. Der er lige saa megen „Tænkefrihed" udvist ved at antage, som ved at forkaste en guddommelig Aabenbaring, og lige saa megen „Uafhængighed" udvist, ved at rette sig efter den, som ved at sætte sig op imod den.

„Mormonismen" tilsteder hverken een eller flere Mænd at tænke for Resten af Folket, eller at udøve noget Slags paatvungen Myndighed over dem. Der findes intet friere Folk i Verden, med Hensyn til „Præsteherredømme", end de Sidste-Dages Hellige. Personlig Ansvarlighed er een af Mormonismens Hovedlærdomme, og derfor er personlige Fortrin og Udvikling af Aandens Egenskaber anseet som en nødvendig Betingelse for at opnaa Ophøjelse. „Guds Herlighed bestaar i hans Forstand og Kundskab" staar der skrevet i een af de Aabenbaringer, som „Mormonerne" anse for at være hellige. Der finder man ogsaa følgende:

„Med samme Grad af aandelig Udvikling, som vi tilegne os i dette Liv, ville vi komme frem i Opstandelsen; og om et Menneske derfor, ved sin Flid og Lydighed opnaaar mere Kundskab end somme Andre, saa vil han nyde saa meget større Forfremmelse i den næste Verden". (Pagtens Bogs Side 461 i den nye engl. Udgave.)

Et andet Sted findes følgende: „At Enhver kan handle i Lære og Grundsætning med Hensyn til Evigheden, ifølge den fri Villie og Myndigheden, som jeg har givet dem, at Enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Derfor er det ikke Ret, at Nogen skal være en Andens Træl". (Pagtens Bog, dansk Udgave Side 255 nederst.)

Paa samme Tid ere de gavnlige Virkninger af Orden, Lydighed og Enighed ikke tabte af Syne. De ere nødvendige Betingelser for ethvert Samfunds Bestaaen. „Lydighed er bedre end Offer". Enighed udretter mere end Splid. Uden Enighed kan der ikke være Orden, og uden Orden kan der ikke være Tilfredshed og Velvære. „Mormon"-Samfundet har sin Styrke deri, at dets Medlemmer i Almindelighed ere ledede af disse Principer. Deres Enighed, Beredvillighed til at følge gode Raad, og deres Samvirken anses, af Verden, som et Under, skjønt det endnu lader meget tilbage at ønske henimod det fuldkomne Mønster, der er sat dem at stræbe efter. De ledes af en urokkelig Tro paa deres Religion og Tillid til deres Præsters guddommelige Myndighed.

Deres Lydighed er imidlertid aldeles frivillig, deres Enighed er af egen Tilbøjelighed og deres Handlinger efter eget frit Valg. Hvorledes vil man tænke sig større Frihed? Dersom man vil indvende og sige, at de ere bundne ved deres religiøse Overbevisning, saa svare vi, at det Samme er Tilfældet med alle andre Relegionsbekjendere. Det er kun Samvittighedens Baand, der indskrænker dem.

De, som ikke have Samvittighedsskrupler, eller som ere døde for dens Stemme, ere sædvanligvis Lastens Slaver og nyde i Virkeligheden mindre Frihed end de, som ere samvittighedsfulde og religiøse. Dersom de kunde, saa vilde de tilintetgjore selve Friheden, som de snakke saa meget om. De vilde forhindre Folk i at adlyde det, som disse oprigtigt maatte tro at være Guds Ord, og de vilde, med Magt, tilintetgjøre den Enighed, som er fremkommet ved en fælles Synsmaade og frit Valg. De vilde udrydde den Myndighed, som, ved at man underkaster sig den, bringer den størst mulige Tilfredshed og Glæde. De vilde indføre en Trældomstilstand under deres Bestemmelser, i Stedet for Frihed til en fornuftig og villig Underkastelse under det, man anser for at være Himlens Bud og Love.

De Ugudeliges Frihed ville vi ikke have noget at gjøre med. De Sidste-Dages Hellige ere veltilfredse med deres Religion, og lykkelige under det System, som de have antaget. De føle sig overbeviste om, at det er fra Gud. De have opnaaet denne Overbevisning formedelst Lydighed under Evangeliet og ved den Helligaands Vidnesbyrd. De vide, at de ikke ere udsatte for noget ulovligt eller uretfærdigt Tyrani i den Kirke, som de tilhøre, og de fryde sig ved den Frihedslov, som har gjort dem virkelig frie. De ville fremdeles fortsætte i Lydighed og Fred, fordi de have lært, at det er bedre at underkaste sig, det som er rigtigt, end stivsindet at fremture i det Onde og Urigtige. „Den, som er selvraadig vil møde megen Sorg" — og „hvo sig selv ophøjer, skal fornedres, men hvo sig selv fornedrer skal ophøjes."

En Mormonhaders Endeligt.

En af de forhenværende Overdommere i Utah, W. W. Drummond døde den 21. November af Drikfældighed, paa eet af de simpleste Drikkehuse i Chicago. Vi gjengive dette efter Deseret News, som har hentet Efterretningen fra Philadelphia Times af 22. November 1888.

Dette elendige Menneske var een af de forenede Staters Embedsmænd, som rømte fra Utah, hvor han var bleven ansat, af Præsident Pierce, som den øverste Dommer i Territoriet. Brigham Young, var den Gang Territoriets Guvernør, og var ligeledes indsat af Regjeringen i Washington og havde sin Gage af den. Da Dommer Drummond rejste til Utah efterlod han sin agtværdige Familie i de østlige Stater, og bragte en Skjøge med sig, med hvem han levede i aabenbart Samliv, ja endog tillod hende Plads hos sig paa Dommersædet. Dette var mere end Folket vilde taale, og de tilkjendegav derfor deres Harme og Foragt for en saadan Dommer, paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes. Utah var indtil den Tid ubekjendt med Skjøger. Kvinderne vare alle hæderlige Medlemmer af Samfundet, og den moralske Atmosfære var ligesaa reen og sund, som den friske Vind fra Bjergene. Der var den Gang kun lidt at bestille i Retten. Tyveri, Drukkenskab og

andre deraf følgende Laster var næsten lige saa ukjendt som Liderlighed, og det var derfor en forfærdelig Anstødssten for Folket, at se en Skjøge offentlig at vanære Dommersædet, der burde være Retfærdighedens Trone.

Som en Følge heraf forlod denne uværdige Dommer, tilligemed nogle andre ligesaa slette Karakterer, Utah om Sommeren 1856, og indgav en Rapport til Regjeringen i Washington. Deres ugrundede og løgnagtige Beskyldninger finde kun deres Lige, i den senere Tids, af visse Præster skrevne og publicerede, Avisberetninger. Resultatet blev, at Regjeringen udrustede en Hær for at underkue Mormonernes formodede Oprør og beskytte Embedsmændene i Opfyldelsen af deres Pligter, samt for at straffe Lederne af Opstanden. (?)

Denne Expedition, bliver nu almindeligvis kaldet: „Leverandør-Krigen", fordi det gav Leverandørerne den rigeste Høst, som de maaske nogensinde have haft. Det kostede Regjeringen ikke alene mange Millioner Dollars, men staar som en Skamplet, for den Administration, der lod sig lede til at begaa et saadant Misgreb i sin Styrelse som at anvende Militærmagt uden at vide med Vished om der var nogen Grund for dens Anvendelse.

Med vejende Faner og klingende Spil, drog den veludrustede Hær over de udstrakte ubeboede Sletter i Aaret 1857, men ved Ankomsten til Bjergene mødtes de af Guvernør Youngs Tropper, som forbød dem at komme ind i Territoriet. Regjeringen havde nemlig forsømt at afskedige ham eller officielt at underrette ham om Armeens Komme, og ifølge sin Embedsed var han forpligtet til, med Magt, om nødvendigt, at hindre enhver væbnet Styrke fra at komme ind. Dette var en uventet Modtagelse, og der maatte altsaa sendes Bud tilbage til Washington for at erholde nye Instruktioner, men dette tog Tid, og imidlertid indfandt Vinteren sig. De faa besværlige Bjergveje, bleve snart aldeles blokerede af den dybe Sne, og Armeen maatte derfor gjøre sig det saa bekvemt som muligt paa de nøgne snebedækte Sletter østenfor Klippebjergene. Tilsidst lod Regjeringen sig overtale til at udsende en Undersøgelseskommission, som over Panama-Landtungen og Kalifornien kom ind i Utah midt om Vinteren uden at der blev lagt den de ringeste Hindringer ivejen, men tvertimod blev der ydet den al mulig Assistance fra Befolkningens Side. Dommer Drummonds ugrundede Løgne, bleve herved afslørede. Regjeringens Arkiver og Alt hvad dertil hørte, fandtes i den fuldkommeste Orden, og er endnu i de nuværende Embedsmænds Varetægt, skjønt Drummond og hans Medskyldige, havde aflagt Ed paa at Mormonerne havde brændt dem.

Undersøgelsen bevirkede Regjeringens ubetingede Amnesti for alle formodede Forseelser fra Mormonernes Side, og der var Fred og god Forstaaelse mellem Utahfolket og Regjeringen i Washington i flere Aar. Men de som, saa skammeligt havde beløjet Folket i Utah for at skjule deres personlige Skjændsel, fik ingen direkte Straf. Kun den retfærdige, evige Overdommer, Gud i Himmelen, lod ikke denne Sag hengaa ubemærket. Drummond døde som en Tigger, uden Hjem, i et af de simpleste Drikkehuse i Chicago, efter i mange Aar at have været en Gjenstand for Foragt eller Medynk af dem, som havde kjendt ham i hans Embedsperiode.

C.

Blandinger.

En Cyklon. Niagarabroen ødelagt. En forfærdelig Cyklon eller Hvirvelvind har for nogle Dage siden hjemsøgt det østlige Nordamerika.

I New Yorks Søsterstad Brooklyn blev Tagene paa en hel Del Huse blæst fuldstændig væk, og Fodgjængere bleve slaaet bevidstløse om paa Gaden af Tagstenene, som fløj omkring i Luften. Skorstene og Taggesimser ødelagdes og kastedes bort.

Paa Marinens Skibsværft blev den øverste Etage af en 200 Fod lang Kaserne blæst ned, og dens svære Kobbertag fløj en lang Strækning bort og larmede, som om svære Kanonsalver blev affkudt. To uhyre Gasbeholdere blev vendt aldeles op og ned, og Gassen exploderede, saa flere Bygninger i Nærheden antændtes. Mærkelig nok blev der dog ingen Mennesker dræbt i Brooklyn.

Hvad der hændte her er dog intet imod de Ødelæggelser, som fandt Sted i Pensylvanien. Hærgningen har strakt sig over Byerne Harrisburg og Altona, samt Libanondalen til Byen Reading, hvor Cyklonen paa nogle faa Minutter anrettede de forfærdeligste Ødelæggelser, som nogensinde har hjemsøgt den Egn.

Reading—Filadelfias Tegnelokaler blev styrtet i Grus. Jernbanevognene blev kastet hulter til bulter, en Gasbeholder exploderede og satte Ild paa flere Bygninger, og mange Mennesker omkom.

Et uhyre fint Silkespinderi, der beskjæftigede 250 Personer, mest Kvinder og unge Drenge, blæstes overende som et Korthus, og 175 Personer begravedes under Ruinerne. 5 Lig blev strax trukket frem, 34 kom ud af Gruset mere eller mindre saarede, 87 savnes; man frygter for, at de allesammen er omkomne.

I Pittsburg blev et Hus paa 8 Etager styrtet overende; 14 Personer dræbtes, 35 saaredes, nogle dødeligt, og man formoder, at der findes endnu flere under Ruinerne.

Hængebroen over Niagara, ikke langt fra Faldene, blev ødelagt. Hele Midtpartiet af Broens Spadserevej styrtede i Floden. De svære Taarnpiller og Jærntovene, hvori Broen hænger, forblev dog uskadt. Hele Broen var af Jærn og Staal. (Fra „Nationaltidenden" for 20. Januar 1889.)

Dyrisk Magnetisme. Den for sin omfattende Virksomhed i Hygiænens Tjeneste fordelagtigt bekjendte Stiftsfysikus Trautner i Odense, advarer i Landets Blade Publikum mod Personer, der virke i den dyriske Magnetismes Tjeneste, henvisende til den skadelige Indflydelse, Magnetisering har paa den menneskelige Konstitution, og til det særlige Herredomme, Magnitisører kunne udøve over deres Medium, hvorved der endog kan begaas Forbrydelser, der ere saa meget farligere, som den, der under magnetisk Indflydelse begaar en saadan, ikke senere har nogen Bevidsthed derom. Advarselen fremkommer af den Grund, at forskjellige Personer have averteret i Bladene, at de agte at meddele Undervisning i Anvendelsen af den dyriske Magnetisme som Lægemiddel, hvilket forøvrigt er forbudt ved Forordning af 14. Januar.

Fred paa Jorden.

Hvor blev vor Jord for Sorger fri,
Om Orden, Fred og Harmoni
Sit Indtog holdt paa denne skjønne Klode!
Om Enighed og Kjærlighed,
Retfærdighed og Broderfred
Blandt alle Folk i alle Lande bo'de.

Hvor var det godt om Krigens Larm
Og Sværdet ført af Magtens Arm
Ved Engles Jubeltoner blev forstummet;
Om Jorden, smykket som en Brud,
En herlig Bolig blev for Gud
Og straaled' som en Sol i Verdensrummet.

Hvor herligt, naar hin skjønne Stad,
Med guldbelagte Gaders Rad.
Fra Himlen kommer ned til Jordens Dale,
Og Livets rene klare Flod
Udvælder ved Guds Trones Fod,
Som skal os baade glæde og husvale.

Naar en Gang de Fortryktes Sag,
Paa Zions skjønne Friheds Dag,
Skal sejre over Tyraniets Rænker.
Naar Fredens Børn sin Arv vil faa
Paa denne Jord, og frelste staa,
Vil Zion ikke mere bære Lænker.

Kjøbenhavn, Januar 1889. **Paul A.**

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).